

Arrest

nr. 294 816 van 28 september 2023
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 6 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoekers op 23 juli 2019 en 15 juni 2022 reeds verzoeken om internationale bescherming indienden bij de Franse overheden en op 11 maart 2019 en 29 maart 2019 bij de Duitse overheden.

1.3. Op 15 juli 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Franse overheden, alsook aan de Duitse autoriteiten, op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen

welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De Duitse autoriteiten gaven te kennen dit terugnameverzoek te weigeren aangezien zij niet de verantwoordelijke lidstaat zijn op grond van voormelde verordening.

1.4. Na een verzoek tot herziening stemden de Franse overheden op 19 augustus 2022 in met dit verzoek, dit op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening.

1.5. Verweerder treft op 7 september 2022 ten aanzien van verzoekers nagenoeg identieke beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Deze bijlagen zijn de thans bestreden aktes.

1.6. Op 9 februari 2023 treft verweerder beslissingen tot verlenging van de overdrachtstermijn voor de Dublintransfer. Verzoekers tekenden tegen deze beslissingen geen beroep aan bij de Raad.

1.7. Op 12 mei 2023 treft verweerder ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing werd evenmin aangevochten.

1.8. Op 1 juni 2023 werd verzoeker overgedragen aan Frankrijk.

2. Over de rechtspleging

Gezien de bestreden beslissingen en de verzoekschriften nagenoeg identiek zijn en de verzoekers een koppel vormen, worden de verzoekschriften voor een goede rechtsbedeling gevoegd.

3. Onderzoek van beroep

3.1. In een enig middel werpen verzoekers op nagenoeg identieke wijze de schending op van:

*“- Artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Artikel 3 en 27 Verordening EU 604/2013;
- Artikel 3.8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- De zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- Het redelijkheidsbeginsel”.*

3.2. Samenvattend betogen verzoekers op nagenoeg identieke wijze dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in Frankrijk nadeliger is dan in België. Voor Frankrijk is Moldavië een veilig derde land; ze hebben al een weigeringsbeslissing ontvangen in Frankrijk terwijl ze in België een beschermingsstatuut zouden kunnen verkrijgen. Voorts wijzen ze op hun kwetsbaar profiel. Verzoeker heeft hartproblemen die medicatie en strikt toezicht van een cardioloog vereisen. Ze hebben een kind, ze zijn Roma van etnische origine en ze hebben destijds in Frankrijk op straat geleefd. Ze wijzen op verschillende bronnen waaronder het AIDA-rapport over Frankrijk, waaruit volgens hen blijkt dat het opvangnetwerk onder druk staat met als gevolg onmenselijke levensomstandigheden in de opvangfaciliteiten. Ze betogen dat er onvoldoende materiële opvang en steun beschikbaar zijn voor Dublinterugkeerders. Volgens hen zullen ze bij terugkeer op straat terechtkomen zonder toegang tot opvang, bestaansmiddelen en medische hulp, wat strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers houden voor dat ze er op eigen houtje voor zullen moeten zorgen om bij de bevoegde instanties te geraken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ze vallen erover dat België geen individuele garanties heeft gevraagd, gelet op hun kwetsbaar profiel.

3.3. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 282 149 en 282 150 (volgnr. 2) worden samen opgeroepen en behandeld. De voorzitter wijst erop dat verzoeker is overgebracht naar Frankrijk en dat de beslissing tot terugleiding naar de grens die ten aanzien van hem werd genomen alsook de beslissing tot verlenging van de termijn voor overdracht onder de Dublin III-verordening niet werden aangevochten. De raadsvrouw ontkent dit niet. Zij deelt mee dat verzoekster haar echtgenoot op eigen initiatief is gevolgd naar Frankrijk ten einde de eenheid van gezin te bewaren. De raadsvrouw geeft aan dat ze nog steeds in Frankrijk verblijven. Zij wijst erop dat als

de bestreden beslissingen worden geschorst of vernietigd, verweerder verplicht is hen terug naar België te brengen. De voorzitter stelt dat zij het belang bij het beroep niet zal ontzeggen maar dat verzoekers het actueel belang bij de middelen moeten aantonen. De voorzitter vraagt in dit verband naar het wedervaren van verzoekers in Frankrijk. De raadsvrouw betoogt dat verzoekers nog belang hebben bij de middelen omwille van het feit dat verzoeker hartproblemen heeft en de situatie in Frankrijk allesbehalve evident is en dat er sprake is van een gebrek aan opvang. Op de vraag van de voorzitter naar stukken hieromtrent geeft de raadsvrouw aan geen stukken te kunnen voorleggen. Verweerder meent dat er geen belang meer is bij het beroep tenzij er concreet en reëel schendingen van artikel 3 EVRM worden aangetoond. Hij is ervan overtuigd dat ook in Frankrijk medische verzorging voorhanden is.”

3.4. De Raad komt tot de vaststelling dat verzoekers het actueel belang bij hun middel niet aantonen. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 1 juni 2023 werd overgedragen aan Frankrijk en vooraf, op 15 mei 2023, een vertrekverklaring heeft ondertekend waaruit blijkt dat aan hem in het Russisch werd uiteengezet wat de inhoud hiervan is. Uit de verklaring blijkt dat verzoeker heeft aangegeven zo snel mogelijk naar Frankrijk te willen terugkeren, waar verzoekers volgens de bestreden beslissingen trouwens drie jaar hebben verbleven nadat hun beschermingsverzoek werd afgewezen. Voorts blijkt dat verzoekster en hun gemeenschappelijk kind vrijwillig zijn teruggekeerd naar Frankrijk om verenigd te zijn met verzoeker die op 1 juni 2023 werd overgedragen aan dat land. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat mocht de situatie in Frankrijk voor verzoekers neerkomen op een schending van artikel 3 van het EVRM, zoals ze betogen, verzoekster en haar kind in België zouden blijven en dat verzoeker hen opnieuw komt vervoegen, of dat ze gezamenlijk Frankrijk zo snel mogelijk zouden verlaten. De verzoekende partijen betogen ter terechtzitting echter dat ze nog in Frankrijk verblijven. Daar komt nog bij dat verzoekers de in punt 1.6. bedoelde beslissingen tot verlenging van de overdrachtstermijn voor de Dublintransfer niet hebben aangevochten op grond waarvan de termijn om verzoekers over te dragen aan Frankrijk werd verlengd met 12 maanden. Specifiek voor wat betreft verzoeker is het daarenboven zo dat hij ook niet de in punt 1.7. bedoelde beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat heeft aangevochten. In deze beslissing, op grond waarvan verzoeker werd overgedragen aan Frankrijk, werden afwegingen gemaakt in het licht van artikel 3 van het EVRM en werd onder meer gesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Door geen beroep in te dienen tegen deze beslissingen kan redelijkerwijs worden afgeleid dat verzoekers het eens zijn met wat in deze beslissingen kan worden gelezen. Voorts kan toch worden verwacht dat de verzoekende partijen hun actueel wedervaren in Frankrijk gedetailleerd zouden uiteenzetten en meedelen of ze een tweede verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Frankrijk – een mogelijkheid waarop de bestreden beslissingen wijzen –, of Frankrijk dit niet ten gronde behandelt omdat Moldavië een veilig derde land is, of ze bij gebrek aan individuele garanties vanwege de Franse overheid aan hun lot werden overgelaten na terugkeer, of ze te maken hebben met mensonterende opvangomstandigheden of zelfs geen toegang hebben tot opvang, bestaansmiddelen en medische hulp en hulpeloos op straat vertoeven en wat de precieze medische toestand van verzoeker is. Verzoekers falen hierin volledig en laten ook na enig stuk bij te brengen over hun actuele situatie in Frankrijk en de medische situatie van verzoeker. De Raad kan bezwaarlijk het actueel belang bij het enig middel aanvaarden op basis van het simpele bloot betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting dat verzoeker hartproblemen heeft, de situatie in Frankrijk allesbehalve evident is en dat er sprake is van een gebrek aan opvang.

Gelet op het feit dat het belang bij het enig middel niet wordt aangetoond, zijn de beroepen onontvankelijk.

4. Korte debatten

De beroepen tot nietigverklaring zijn onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, worden derhalve samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

Artikel 1

De beroepen met rolnummers 282 149 en 282 150 worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------